

Yellowface: Underholdende satire om bogbranchens kommercielle sats på diversitet og wokeness

Rebecca Kuangs roman "Yellowface", der har vundet flere bogpriser siden udgivelsen i 2023, kommer ikke helt i mål. Slutningen matcher på inden måde de første 250 sider, skriver Isabella Miehe-Renard.

Isabella Miehe-Renard

07.09.2024

BØGER // ANMELDELSE – Rebecca F. Kuangs roman *Yellowface* udforsker de mørke sider af forlagsverdenen, hvor diversitet bliver en handelsvare, og cancel culture lurker i kulissen. Kan en forfatter slippe afsted med at stjæle en andens historie i en tid med skarpt fokus på identitet og repræsentation? Isabella Miehe-Renard anmelder den amerikanske bestsellerbog, der netop er udkommet på dansk.

Yellowface

Forfatter: Rebecca F. Kuang

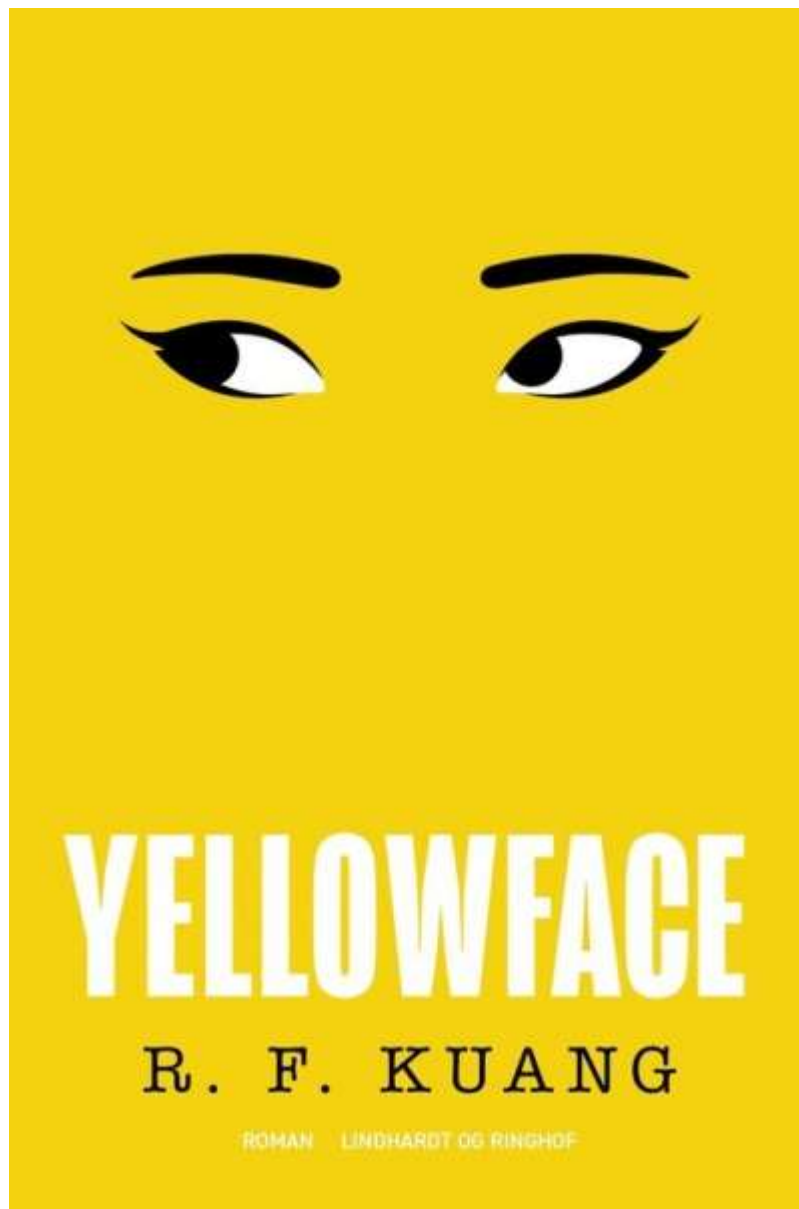
Oversætter: Camilla Engkjær Laursen

Forlag: Lindhard & Ringhof. 250 sider. Udkom d. 6. september 2024.

Forfatteren bag *Yellowface*, den 28 årige kinesisk-amerikanske Rebeca Kuang, er blevet bestsellerforfatter. Lad os få det på plads. Hendes nye roman er solgt til 14 lande og røg sidste år direkte ind på New York Times' bestsellerliste i månedsvis. Inden da skrev hun populære *fantasy*-romaner, og hun debuterede i *young adult*-genren med trilogien *Poppy War*.

Hvorfor er det her relevant som begyndelse på en anmeldelse? Det er det, fordi romanen handler om enhver ung, *upcoming* forfatters drøm om præcis samme status. At endelig bryde igennem på markedet, koste hvad det vil. Her understreger jeg: Koste hvad det vil. For det er fortællingens omdrejningspunkt.

Forsiden – skriggul med to skæve øjne, der kigger skeptisk på os, samt bogens titel – er genial i al sin enkelthed. Det illustrerer fænomenet fra 1960'erne i Hollywood: Når etniske hvide skuespillere blev sminket og klædt i kostumer som asiater. Den praksis blev kaldt "at *yellow-face*". I dag kaldes det kulturel appropriation og hvidt privilegium, forbundet med de de sidste årtiers *cancel culture* forbundet med debatten om manglen på diversitet og repræsentation. Så Kuangs roman er det, man – undskyld klicheen – kalder en roman til tiden.

Kuang skriver morsomt og skarpt

Romanen er skrevet som en satirisk sort komedie. Sort, fordi vi læsere ikke møder én eneste sympatisk karakter undervejs. Kun eksempler på en kynisk *wannabe*-forfatter, en forrået og udspekuleret forlagsbranche samt en del bitre minoritetsstemmer, skildret som de krænkellesparate. Ja, der er meget godt underholdningsstof, hvis intentionen er at underholde.

Yellowface er hurtigt læst og bestemt underholdende. Morsom, ironisk med skarpe iagttagelser, og der er konstant højt tempo. Letfordøjelig endda, hvilket måske ikke helt harmonerer med valget af temaer. Det er som om, romanens intensitet er vigtigere for Rebecca Kuang end substansen. So be it. Det er tydeligvis hendes stærke side.

Nu ved jeg, at en bogs succes intet har med forfatterens anstrengelser at gøre. Bestsellere bliver udvalgt på forhånd

R.F. Kuang

Valget af en (moralsk såre skyldig) jeg-fortæller er det helt rigtige. Fortælleren June holder intet tilbage, hun “over-sharer” sine grimme tanker og egoistiske stunts med os læsere. Hun har aldrig selv opnået succes med sine bøger og forsøger derfor indimellem at forsvare sig. Det føles usædvanligt pludseligt at håbe det bedste for en usympatisk kvinde, der laver et plagiat: “Alt imens tænker jeg: Jeg gjorde det, jeg fucking gjorde det. Jeg lever Athenas liv. Forfatterlivet, som det er meningen, det skal leves. Jeg er brudt igennem glasloftet.”

Hendes veninde, Athena Liu – som June misunder, ja nærmest foragter – er en yderst succesfuld litterær darling, der bliver kvalt af en pandekage, der sætter sig fast i halsen, mens June er til stede.

June stjæler venindens nye færdige manuskript fra skrivebordet. Omskriver det lidt og sender det så til sin egen agent.

“Diversitet sælger”

Det største problem ved ugeringen? At den afdøde veninde med berømmelse og store salgstal var fra en kinesisk indvandrerfamilie, opvokset i USA. Venindens seriøse roman handler ene og alene om de tusindvis af kinesiske arbejdere, der blev brugt og udnyttet af den britiske hær under første verdenskrig. Flere forlag er begejstrede for manus, de sukker efter diversitet i deres udgivelser: “Det er diversitet, som sælger lige nu. Forlagene hungre efter marginaliserede stemmer”.

En kvik beregnende redaktør, der byder det højeste forskud for at udgive bogen, ser alligevel risikoen i, at den hvide amerikaner June måske virker *yellowfaced* i forhold til emnet. Så bogen udgives bevidst under pseudonymet Juniper Song. Et asiatisk-klingende navn, der giver kulturel autenticitet. For at undgå beskyldninger om “kulturel udnyttelse”.

Forlaget beder hende også bløde nogle af de hvide karakterer op, så det ikke fremstår “pinligt partisk”. “Alle læsere skal kunne se sig selv i det her”.

Det er så detaljeret og bliver derfor trættende og endda unødvendigt. Man læser med og har for længst forstået krisen og

det indlysende dilemma

“

Her vil jeg lige dele et andet vigtigt, nærmest indskudt citat, som umiddelbart ikke matcher hovedpersonen June, men nok nærmere denne bogs forfatter, kinesisk-amerikanske Kuangs egne erfaringer som ny forfatter:

“Indsæt myteskabelsen i realtid, den konstruerede persona, som presseteamet vurderer maksimalt salgbart, kombineret med en sund dosis neoliberal udnyttelse. Komplekse budskaber reduceret til lydbidder, forhistorier skåret ind til det finurlige og eksotiske”.

Eller kommentaren: “Nu ved jeg, at en bogs succes intet har med forfatterens anstrengelser at gøre. Bestsellere bliver udvalgt på forhånd.”

Plagiatbogen bliver et kæmpe hit, og salgstallene stiger og stiger.

R.F. Kuang, der er uddannet i international økonomi og kinesiske studier, debuterede som forfatter 28-årig i 2018. Foto: John Packman

Nedsmeltning

Men spændingen stiger også, da udgivelsen starter en kæmpe, ja kæmpe shitstorm på Twitter: Har denne Juniper rødder i den asiatiske minoritet? Har hun vitterligt selv skrevet bogen? Hvorfor benytter hun klichéer som f.eks “mandelformede øjne og den glatte hud”?

“Hej Juniper, er du egentlig ... hvid? Ser vi her en hvid kvinde uden nogen bånd til det kinesiske samfund? Jeg kommer til D.C og smadrer dig. Racistiske kælling”.

Romanens meget realistiske skildring af en mulig Twitter-nedsmeltning bliver dog ved og ved, næsten løbende de næste 40 sider. Det er så detaljeret og bliver derfor trættende og endda unødvendigt. Man læser med og har for længst forstået krisen og det indlysende dilemma.

På de følgende mange sider i bogen fortæller hovedpersonen os – tvetydigt, nærmest beregnende – om sin anger. Ikke dybfølt. Blot panisk efter en kriseløsning.

“Al humoren og den knivskarpe satire, som Kuang virkelig formår at forfatte i *Yellowface*, fordufter nærmest

Et interessant kapitel er dog, hvor Juniper kommer til, midt i det enorme pres, at bilde sig ind, at bogen er hendes helt eget værk. At den store succes kun skyldes hendes egne skriveevner. At hun faktisk selv har skrevet hele den plagierede roman. En virkelig interessant skildring af behovet for forbrødring eller fortrængelse.

Og dernæst hendes frygt for at blive irrelevant, da den værste storm lægger sig. Hun savner skandalens rampelys: ”Jeg har set forfattere, som udgav store bestsellere for ikke engang seks år siden, sidde alene og fortabte ved oversete signeringsborde, mens der dannedes lange køer ud for deres yngre, lækrere kolleger.”

Jeg gætter her, men ved det jo ikke, at vi igen får en direkte kommentar fra Rebecca F. Kuang, der dog ikke er falmet, men faktisk peaket her og nu på verdens bogmarkeder.

Thriller-slutning overrasker

Tilbage til Kuangs jeg-fortæller, June. Nu plagierer hun endnu engang fra stjalne noter. Hun mener selv, det højst er et fupnummer og slet ikke et tyveri, og betegner vredt *cancel*-kulturen som dødbringende.

Nu vil hun genoplive sin berømmelse ved at afsløre forlagsbranchens rådne fundament. Hvorfor er der uskrævede regler om, hvem der må skrive hvad? Det er ideen

bag hendes mulige nye bog. Meget aktuelt spørgsmål til diskussion.

Desværre – midt i på interessant og begavet vis at naile både de nævnte problematikker og forlagenes kynisme – ender *Yellowface* som en (ret *fantasy*-inspireret) thriller, der på ingen måde matcher de første ca. 250 sider. Et uforståeligt sidste greb.

Al humoren og den knivskarpe satire, som Kuang virkelig formår at forfatte i *Yellowface*, fordufter nærmest. Jeg tog mig i at tænke til sidst: Godt, man ikke er en af tidens succesfulde bestsellerforfattere. For hvem ved, hvad redaktørerne i forlagsbranchen har foreslået hende for at gøre flest mulige læsere tilfredse?

Læs flere boganmeldelser af Isabella Miehe-Renard [her](#).

Blackface

Cancel culture

diversitet

racisme

satire

Isabella Miehe-Renard

Isabella Miehe-Renard er journalist og forfatter. Hun er tidligere studievært på Kanal 2, TV2, DR1 og DR2. Hun bor i kollektiv i Halsnæs og trives udenfor rampelyset. Tæt på hav og fjord og Danmarks største sø.

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller bliv medlem!

Hold dig opdateret med ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

Ja tak, send mig POV Weekend

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at bidrage til vores arbejde? Bliv medlem her →

25 kr./md.

50 kr./md.